

(hány életet kellene...)

*hány életet kellene leélned, hogy
könnyedén átsétálhass a tisztító-
tűzön? szívedben sóvárgás, gyűlölet,
gyönyör, megbánás az elmulasztottakért.
ézés, ézés, ézés. és hiány. nézz fel: mint
lelked mélye, az égbolt oly lakatlan. de
merre van e „fel”? s a keresésnél lehet-e
többet találni? te felém, feléd én –
ember ennél többet mer-e? lábnyomok a
keleti homokban, gabonamagvakat fojtogató
sötét tövissek: nem lehetsz soha ennél
gazdagabb; mint a betűk. önmagukban tán
nevük se lenne, csak változó rajzuk karcsú
tánca a képzelet ráncatlan egén, személy
vagy a személytelen hullámverésben, válasz-
tanád a visszafele-élést, a rövidebbet, le-
dobnád jövőd terhét, mint bolygókba ütköző
léghajó áttetsző nehezékét, van-e még erre
mód? nem kell megtalálnod semmit. ellépnek
melletted, lehetnek tizenketten talán,
visszanéznek, felismernek. olyan vagy.
kész. kész*

Kolozsvár

Tompa Gábor – Visky András

(jönnek, jönnek, játszani...)

*jönnek, jönnek, játszani érkeznek a
kialvatlan szemű bohócok, mellényzsebükben
zamatos körték duzzadoznak, mint zúzmarás
lét alatt lüktető csecsemő kontinensek,
vége!, vége!, vége! rikoltják bevezetőként,
és összeomlanak a falak az ablakok előtt,
eljön a tenger a lépcsőig s kitérja kincseit,
ketrecében már a nap, az aláhulló öreg
madarak, üres a világ cilindere, mint a
lakatlan betűk, mégis kifordulnak belőle
rendre repülő bolygók, pillanatok, csordultig
telik a porond emlékezéssel, aztán lekerül
a szemről a festék, elfújja az arcról a
szél a port, a porral az arcot, az arccal
a lélek láthatatlan hangszereit, jönnek,
jönnek, játszani érkeznek a tejút bohócai,
senki nem szomorú oly vidáman, mint a hó
alatt a fák, mint folyón álászó szalagos
női kalap, elfér a világ egyetlen zongorában,
elfér a világ a medúza harangja alatt, s
nagyot kondul, összesereglenek a parton a
föld állatai, az egek kámzsás angyalai,
arany urnában szunnyadnak a gyönyörű
kontinensek*

Kolozsvár

Tompa Gábor – Visky András